

de deken van zich af. Even later plenste hij zich schoon. Snel trok hij zijn badpak aan, schrok hevig toen hij geluid hoorde in de aangrenzende kamer. Hij bleef doodstil staan, wachtte enkele seconden. Maar niets bewoog meer. Vlug en behoedzaam kleepte hij zich verder aan, verliet op de teenen loopend de kamer, sloot onhoorbaar de deur.

Beneden, in de restauratiezaal was niemand. Gelukkig, dan zag ook niemand hem weggaan. Toen hij naar buiten stapte hoorde hij eensklaps: „Morgen.” „Verrek!” Hij schrok. „Jij hier?” „Ja.” Ze lachte. Hij keek haar beduusd aan. „Hoe ben je er achter gekomen, dat ik hier ben?” vroeg hij.

„Jááá... Ja, dat moest je nou es weten.” Even zwegen ze. Hij in een snel zoeken, hoe ze het te weten gekomen was, zij vermaakt om zijn overrompeldheid.

„Nou ja, je was gisteren in het hotel, toen heb je me gezien...”

„Ja, maar toen wist ik al dat je er was.”

„O.”

Weer even stilte.

„En waarom kwam je...?”

„Ik moest je vriend eens zien, of ie werkelijk zoo oud was...”

„Wat kan jou mijn vriend schelen...” viel hij bits uit. Ze lachte. Het ging hem langs den rug.

„Ik moet toch weten met wie je omgaat.” Ze hield haar gezicht in een strakke plooi. Hij keek haar scherp onderzoekend aan. „Nee,” zei hij hard. „Daarom is 't niet. Maar je wou 'em...” Ze lachte, haar oogen lichtten.

„Welnee mal jog, ik nam je d'r maar tusschen...”

„Wel verdraaid...” Hij maakte een beweging om haar een pak slaag te geven. Zij holde lachend weg, de badmantel wijd om haar heen flodderend. Hij staarde haar een oogenblik verbluft na, rende toen achter haar aan. Het werd een korte, wilde jacht. Toen had hij haar beet en zij, hijgend, lachend gleed tegen hem aan. Hij voelde haar zachte, warme lichaam tegen het zijne en verloor zijn bezinning. Hij zoende haar op den lokkenden mond, lang, brandend. Ze klemde zich aan hem vast. „Schat,” fluisterde hij. Eensklaps bemerkten zij waar ze waren. „Tjasses,” zei ze angstig, „als ze ons maar niet gezien hebben.” Tegen de ruit van een villa tikte iemand. Ze keken beiden om. Een man waarschuwde quasi-dreigend met den wijsvinger. Daarna lachte hij onbedaarlijk.

„Kom ga mee,” zei ze. En haar arm door den zijne stekend en zich dicht tegen hem aandrukkend, trok ze hem mee.

„Waar bemoeit die knul zich mee?” zei hij humeurig en een beetje driftig.

„Kom nou maar, wat kan ons die vent schelen.”

Stijf gearmd liepen ze verder. Freek nog maar niet begrijpend wat er met hem gebeurd was. Plotseling bleef hij staan, maakte haar arm los uit de zijne en keek haar aan, recht tegenover haar staand. Ze schrok, begreep niet wat hij wilde. „Wat doe je nou?” Hij antwoordde niet, bleef haar aankijken. „Wat kijk je me aan?” Ze sloeg de oogen neer, wiebelde met haar voet.

„Weet je, dat we mekaar pas een dag kennen?”

„Nou?”

„Nou en... we loopen al, alsof we elkaar heel lang kennen.”

„Geloof je me niet?” vroeg ze, beleedigd.

„Ja, maar 't is allemaal... zoo nieuw, zoo...”